

Koka stāsts

Klusi šalca vējš. Debesīs ausa saule un zeltītie saules stari sāka apspīdēt mežu, modinot putnus, kukaiņus un citus meža iemītniekus. Kā jau rudenī pieklājas, zem kokiem auga sēnes. Sēņotāji tās salasīja un turpat mežā uzvārīja zupu. Bērni, sēņojot un klausoties mūziku, bija atraduši mežā konservu bundžu un izlēma pārvērst šo atkritumu derīgā lietā – stādu audzēšanas podiņā. Tajā iestādīja turpat zemē atrasto ozolzīli.

Nākamajā gadā bērnu prieki bija neviltoti, jo konservu kārbā jaunais ozoliņš bija izaudzis septiņus centimetrus garš. Bērni nolēma uzcelt mežā telti, kur pārnakšņot. Vakarā, lai varētu ātrāk aizmigt, viņi ieslēdza mūziku. No rīta piecēlušies, viņi gāja lasīt ozolzīles un zemē nobirušās lapas. Pēkšņi, pavisam negaidīti, viņi pamanīja kāda dzīvnieka atstātos pēdu nospiedumus un vēl pēc brītiņa atrada arī pašu lāci, kurš vārīja sev zupu. Bērniem sagribējās ēst un tāpēc viņi ievēroja, ka lāča vārītā zupa ir no mežā salasītiem augiem. Zupā varēja redzēt mušmires sarkano cepurīti. Tai blakus peldēja arī brūnā baravikas cepurīte. Bērni klausījās mūziku, parunājās ar lāci, pastāstīja par savu izaudzēto ozoliņu un devās tālāk piedzīvojumos. Pēkšņi uznāca spēcīgs vējš, koka zari sāka šūpoties un lācis nobijās. Mūkot projām, viņš apgāza radioaparātu, atstājot uz tā ķepas nospiedumu. Vējš palika arvien stiprāks un tas apgāza pat zupas katlu. Sākās ugunsgrēks un apkārt esošie koki un tajos dzīvojošās skudras sāka degt. Koki sāka krist virsū sēnēm. Izdzīvojošās skudras sasauca pārējos dzīvniekus un aizveda tos uz to meža daļu, kurā joprojām auga jaunie ozoli un mušmires. Pēc kāda laika nokritušie koki tika pārvērsti balķos.

Pa mežu staigāja cilvēks ar suni, viņš, ieraugot vējā nokritušo ozolu, nodomāja, ka tas ir nozāgēts. Nozāgētais ozols un blakus stāvošā bundža tapa par jaunajām mājām izdzīvojušajām skudrām. Cilvēks ar suni gāja tālāk un satika zinātkāru puiku. Puika pētīja kokus ar binokli. Viņš meklēja zīles, bet ieraudzīja kokā kaķi, kurš žāvājās. Kad uzpūta vējš, kaķis piepūtās kā balons. Tā kā tas bija ļoti labs kaķis, viņš bija nopelnījis lidojumu. Vai Jūs viņu esat redzējuši?

Lapu koku un skuju koku mežā meitenei ar fotoaparātu bija izdevies nofotografēt, kā lācis apgāza radioaparātu. Izrādās, ugunsgrēks izcēlās no tā, ka saulē sakarsušais radioaparāts aizdegās. Mežzinis, zinādams, kā rīkoties, paņēma tuvumā esošo zupas katlu un mēģināja glābt situāciju. Netālu augošais ozols netika skarts. Priežu silā gan daļa tika nopostīta. Pēc ugunsgrēka mežzinis nokartēja (atzīmēja kartē) izdegumu, pelnos salasīja konservu bundžas un bojā gājušo koku vietā iestādīja jaunus stādiņus un tos apstrādāja ar augu aizsarglīdzekļiem. No stādiem izauga mežs ar priedēm un kļāvām. Bet cilvēki atkal un atkal mežu piesārņoja. Un lācis, to redzot, atkal un atkal savāca atstātos atkritumus. Mežzinis pēc padarītā darba apsēdās atpūsties uz nogāztajiem

baļķiem. Viņš piezvanīja dzejniecei Inesei Zandarei ar lūgumu uzrakstīt dzejoli “Vai mežam garšoja izlietā zupa?”

Skudras ēda konservu bunžas saturu. Studentu grupa, klausoties mūziku, mēģināja atrast zelta koku. Skudra, kas dzīvoja malkas grēdā pie koka, dziedādama gāja garām mušmirei, lai arī nobaudītu izlijušo zupu. Skudrai patika mūzika, bet to klausīties iztraucēja cilvēks ar suni un ungunsgrēks, kurā dega zīles. Skudra, ejot tālāk, nepamanīja lāča pēdas nospiedumu un iekrita tajā.

Pēc kāda laika lācis atgriezās atpakaļ, kur bija vārījis zupu, meklēdams savu zupas katlu. Bet neatradis to, aizgāja atpakaļ pie sēņotājiem, kuri arī bija vārījuši zupu, un uztaisīja kopā ar viņiem selfiju. Lācis nolēma, ka vajag pastrādāt, tāpēc sāka gādāt sev malku. Lasot koka sprunguļus, viņš atrada skaistu ozola lapu. Tā bija nokritusi no pilnīgi kaila koka. Viņš brīnījās. Garām gāja cilvēks ar suni un viņam uz galvas uzkrīta zīle. No tā paša koka. Viņš paskatījās augšā. Tas koks bija kails. Tas bija sadedzis.

Tajā pašā mežā, tikai citā vietā, kāds puika izlīda no telts. Turpat blakus atradās celms un pie tā ozols. Milzīgais vējš, kas plosījās pirms dažiem gadiem, bija nogāzis koku un tagad tā vietā bija palicis celms. Mežzinis staigāja pa mežu, lai to nobildētu, un pa ceļam piegāja pie sēņotājiem, kas vārīja zupu.

Jaunieši, klausoties mūziku, pastaigājās netālu no Salaspils kūdras purva, gar mežmalu, lai nofotografētu skaistas ainavas, taču nolēma fotosesijā iekļaut arī sēņu un lapu kolekciju; pēc garas pastaigas, ar labi padarīta darba sajūtu, tie vakariņās notiesāja gardos konservus. Kāds cilvēks ar sunīti gāja pa mežmalu un ieraudzīja pamestu konservu bundžu. Tā mētājās pie baļķu krautnes. Viņš paņēma konservu bundžu un izmeta to tai paredzētajā konteinerī.

Vējainā rudens dienā es devos pie vecā ozola un tavu brīnumu, tam bija nobirušas visas lapas! Zem koka bija pilns ar gružiem. Es ieskatījos kartē un secināju, ka šis nemaz nav mans ozols. Es biju apmaldījusies. Lielais vējš bija apgāzis ozolu un aizpūtis projām arī pēdējo mušmīri. Velti Silavas darbinieki gāja meklēt sēnes.